

Eliza Riley

Trở lại thiên đường

Khi hạnh phúc hôn nhân đã ở vào mép bờ cheo leo chực chờ sụp đổ, sự cứu vãn bất ngờ đã đến. Trở lại thiên đường là trở lại với một tình yêu vừa phục sinh ở hai người trẻ tuổi.

Lisa đắm đắm nhìn ra biển Caribbean, cảm thấy cơn gió nhẹ mơn man trên mặt. Chị khép đôi mắt, vùi những ngón chân trần vào cát trắng ấm áp. Chỗ này đẹp đến không ngờ, nhưng vẫn không thể nào làm chị nguôi đi nỗi buồn đau khi nhớ lại lần cuối cùng có mặt nơi đây.

Cách nay tròn ba năm không sai chạy một ngày, chị đã cưới James ngay tại đây, đúng địa điểm này. Mặc chiếc đầm rộng trắng đơn sơ điểm những cánh hồng nhỏ xíu làm giảm đi vẻ man dại của những lọn tóc đen dài xoắn xoắn, Lisa đã hạnh phúc hơn cả khi chị có thể tưởng. James ăn mặc thậm chí còn xuề xòa hơn với chiếc quần mùa hè nhàu nhò và cái áo sơ mi vải trắng thùng thình nhưng lại cuốn hút mãnh liệt. Mái tóc đen hơi bù xù và ánh mắt anh ngập tràn yêu thương khi nhìn cô dâu sắp cưới. Quan tòa tuyên đọc những lời thề nguyện của hai người trong lúc họ nắm tay nhau và cười vui trọn vẹn vì được trẻ trung, được yêu thương và được ở trong một khu nghỉ mát năm sao trên đảo Caribbean của nước Cộng hòa Dominican. Họ đã nhìn thấy những năm tháng hạnh phúc trải dài trước mắt với đôi lứa mãi mãi bên nhau.

Họ trù tính chuyện sinh con, chị nói hai, anh đòi bốn và thế là họ thỏa thuận còn ba (dĩ nhiên là hai gái, một trai); họ dự kiến nơi chung sống, những chuyến du lịch sẽ cùng trải qua – tất cả đều chắc chắn, lúc ấy họ đã nghĩ như thế.

Nhưng giờ đây điều ấy dường như đã là quá khứ xa xôi lắm rồi. Nhiều thứ có thể đổi thay chỉ trong một vài năm ngắn ngủi – nhiều nỗi đớn đau có thể biến đổi một con người và rẽ chia những mối quan hệ bền bỉ nhất, đập vỡ ngay cả tình yêu thương sâu đậm nhất. Ba năm không sai lấy một ngày họ đã quay lại, lần này không phải vì những đám cưới trên bờ biển mà hòn đảo này vang danh lừng tiếng, nhưng vì một trong những vụ ly hôn chóng vánh mà hòn đảo này vốn cũng chẳng kém phần tên tuổi.

Lisa buông tiếng thở dài đầy nỗi đớn đau và tiếc nuối. Chị có thể làm được gì khác hơn là tiếp tục bước tới, tìm cuộc sống mới và những mơ ước mới? – cuộc sống cũ không còn sửa chữa được. Cái chốn đẹp đẽ này, với bờ biển xum xuê cây xanh, mặt nước muôn đời biêng biếc và những bãi cát mịn màng tít tắp, giờ đây sao nó có thể là nơi cho chị cảm thấy đớn đau thống thiết?

Người đàn ông đứng yên quan sát từ bìa hàng cây cọ. Anh không sao rời mắt khỏi người phụ nữ tóc huyền đang đứng bên bờ nước, đắm đắm nhìn ra trùng khơi như thể nàng đang đợi chờ một điều gì – hay một ai đó. Nàng xinh đẹp, thân hình mảnh dẻ trong chiếc đầm cô-tông rộng thướt tha, mái tóc man dại và đôi mắt trong xanh của nàng chẳng khác màu biển bao nhiêu. Dầu thế, chẳng phải cái nhìn của nàng đã thu hút anh; với nghề nhiếp ảnh tự do anh đã tình cờ gặp nhiều phụ nữ xinh đẹp. Chính vẻ lẻ loi và tính tình mãnh liệt của nàng đã lôi cuốn anh. Ngay cả từ khoảng cách này anh vẫn biết nàng khác biệt với bất kỳ người đàn bà nào khác anh có thể gặp.

Lisa cảm nhận ra anh đang tới gần ngay cả trước khi chị quay đầu lại. Từ lúc

này chị đã biết anh đang đứng đó nhìn chị không chớp mắt và chị có cảm giác êm đềm đến lạ lùng khi biết được anh ngắm. Chị nhìn anh và tức thì nhận ra được một thoáng gì gần bó mà trước kia chị từng có lần trải nghiệm. Anh chậm rãi bước tới chị và hai người nhìn nhau không chớp mắt. Như thể gặp lại một người bạn lâu nay biệt tăm biệt tích chứ không phải một kẻ lạ xa trên một bãi biển xa lạ.

Lát sau, ngồi ở một trong mấy quán nước của khu nghỉ mát, vừa nhấp món cóc-tai của địa phương họ vừa trò chuyện. Ban đầu là những lời bông đùa, các khách sạn họ đã ở, chất lượng món ăn và tình cảm thân thiện của dân địa phương. So với vẻ tự nhiên và tin cậy của buổi đầu gặp nhau thì câu chuyện của họ ngượng ngập đến lạ lùng. Chỉ đến lát sau, khi chất men bắt đầu làm cho cõi lòng thôi khép chặt, câu chuyện mới đi sâu vào cốt lõi. Họ nói về cái lý do khiến họ có mặt nơi đây và cuối cùng, Lisa tuôn ra hết nỗi đớn đau của chị trong năm qua. Chị kể cho anh nghe những điều bấy lâu chôn chặt trong tâm khảm chẳng thể thổ lộ cùng ai. Chị kể cho anh nỗi lòng chị sau khi mất đi đứa con.

Chị mang thai sáu tháng và hạnh phúc chưa từng thấy. Bấy giờ những cơn đau bắt đầu xuất hiện. Chị đang ở với mẹ trong lúc James đi làm ngoài thành phố. Anh đã không trở về kịp lúc. Bác sĩ nói rằng hai người có thể cố gắng lần nữa. Nhưng chị làm sao cố được khi mà chị thậm chí còn không thể nhìn vào mắt James. Khi ấy chị căm ghét anh, vì anh đã vắng mặt lúc ấy, vì anh đã không đón đau thống khổ như chị trăm bề... Suốt nhiều tháng sau chị đã xa lánh chồng, gia đình, bè bạn. Chị không muốn hồi phục lại từ nỗi đau phải chịu đựng, như thể điều ấy là bội bạc với con trai bé nhỏ. Sau đám tang con, chị không chịu đứng cạnh chồng và hôm sau chị đã rời xa anh.

Ngẩng lên, Lisa có thể thấy được nỗi đau của chị hiện lên trong ánh mắt người đàn ông. Đã nhiều tháng qua, lần đầu tiên chị không cảm thấy lẻ loi,

chị cảm thấy gánh nặng khó đương kham của chị bắt đầu được vơi đi, chỉ một chút thôi tuy nhiên đấy mới là một khởi phát. Chị nhen nhúm lòng tin rằng rốt cuộc rồi có lẽ chị cũng có một tương lai và có lẽ tương lai ấy có thể là với người đàn ông này, với ánh mắt ân cần màu nâu nhạt của anh, ươn ướt những giọt nước mắt sẻ chia.

Họ đến đây để kết liễu cuộc hôn nhân nhưng có lẽ hãy còn hy vọng. Lisa đứng lên nắm lấy bàn tay James và dắt anh ra khỏi quán rượu đi về phía bãi biển, nơi đó ba năm trước họ đã cùng nhau thề ước. Ngày mai chị sẽ hủy đơn ly hôn; đêm nay họ sẽ tiếp tục nhắc lại những gì năm xưa cùng hẹn hứa

Nguồn: Theo NLD, số ngày 13/08/04

Được bạn: Casa đưa lên

vào ngày: 6 tháng 9 năm 2004